

Als twee druppels bloed

Colofon

ISBN: 978 94 6365 548 4

1e druk 2023

© 2023, Sophia L. Montgomery

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Als
twee
druppels
bloed

Sophia L. Montgomery



Voor mijn vader. Jij bent mijn grote held, je bent een vechter.
En het beste voorbeeld dat een dochter ooit zou kunnen hebben.
Ik hou van je.

Hoofdstuk 1

Lente 2325, Piscus

Dikke regendruppels vallen uit de hemel. De vogels worstelen zich door de duistere storm heen op zoek naar een beschutte plek. Het weer in de Lage Landen kan zo woest zijn dat als er een bui aankomt de bewoners hun haren al overeind voelen gaan staan op hun armen. De duisternis die dan over het land heen komt, kan je voelen in je ziel. Olivia heeft altijd het gevoel alsof de luchtdruk zo erg zakt dat haar lichaam zelfs zwaarder wordt. Ze staart naar de bloemblaadjes die zijn gaan hangen onder de druk van de pikzwarte wolken boven haar. Nergens in de wereld zijn er zulke heftige stormen als in de Lage Landen. En midden in dit natuurgeweld, als een klein vlekje langs de ruige kust, ligt het vissersdorpje Piscus.

De grote zwarte wolken die boven de landerige huizen hangen, hebben het dorp in een schaduw gehuld. Ergens tussen deze huisjes staat een jonge vrouw met haren die nog donkerder zijn dan de nacht zelf. Olivia is deze heftige stormen gewend. Ieder jaar wordt de zomer aangekondigd door zulke harde windstoten dat je de huizen kan horen kraken. In het verleden zijn er weleens huizen vernield door deze rukwinden, maar ondertussen hebben alle dorpsbewoners hun huizen verstevigd. Olivia voelt de koude regendruppels op haar gezicht neerkomen. Ze duikt ineen door een keiharde donderslag die vlak boven haar hoofd klinkt. Als de eerste schrik voorbij is, komt ze overeind met een opgelaten lach op haar gezicht. Ze lacht vervolgens zo hard dat haar echo door de storm heen te horen is. De duisternis en het geluid van de woeste zee en de donder geven haar een vrij gevoel. Er gaan geruchten in

het dorp over een vreemd wezen met groene, lichtgevende ogen. Niemand durft zich tijdens de heftige zomerstormen buiten te laten zien. Maar Olivia is anders. Ze heeft iets in zich dat niemand anders in het dorp heeft. Een wildheid die ze met moeite onder controle kan houden. Dit dorp benauwt haar. Maar zij benauwt de dorpsbewoners ook.

Olivia schudt haar hoofd als ze aan het dorp denkt waar ze in opgegroeid is. Mannen en vrouwen moeten verplicht gescheiden van elkaar leven. Zij zit op het strenge vrouwencollege en haar broer op het mannencollege. De dorpsbewoners volgen elke stap die ze zet. Toen ze zeven jaar was en met haar broer, Matthijn, met vers geplukte appels uit het bos kwam, had ze een warm onthaal verwacht, omdat ze de moeite hadden genomen om vers fruit te halen. Zij en Matthijn vonden het fantastisch om de appels samen te plukken en vervolgens gratis uit te delen. Maar ze kregen allesbehalve een warm onthaal. De vrouw van de bakker greep haar jurk vast die onder de modderspetters zat en haalde haar neus op. “Dat is toch geen doen voor een meisje.”

En steun van de andere dorpsbewoners kon ze ook niet verwachten. Ze zal nooit de opmerkingen en de neerbuigende gezichten vergeten.

“Ik heb altijd al gezegd dat ze een wild kind is.”

“Als ze zich zoals een jongen blijft gedragen, is er geen man die later met haar wil trouwen.”

“Haar moeder zou zich moeten schamen dat ze dit toelaat.”

Olivia krijgt een frons op haar gezicht. Ze heeft een woede in zich waar de term ‘wild’ nog te zwak voor is. Het is een bloeddorst, waar ze altijd mee in gevecht is. Als de dorpsbewoners eens zouden weten wat ze met ze wil doen wanneer

ze die nare opmerkingen naar haar maken, dan zouden ze hun boten pakken en zo hard de zee op varen als ze kunnen.

Olivia wordt uit haar gedachten gehaald door de regendruppels die kletsen op haar gezicht. Ze voelt de hitte van de spieren in haar bovenbenen van het hardlopen. Als ze rechtsaf slaat en de grootste weg van het dorp in loopt, kan ze de zeelucht al ruiken. In de verte hangt een donkere wolkenlaag. Olivia voelt de adrenaline door haar lijf heen gaan door de storm die steeds verder op komt zetten.

Maar dan blijft ze opeens stokstijf staan. Ze weet zeker dat ze voetstappen hoorde in de plassen water achter haar. Op dit tijdstip zijn er nooit andere dorpsbewoners op straat. Haar hart bonkt in haar keel als ze zich omdraait. Dan knijpt ze haar ogen tot kleine spleetjes om beter het donker in te kunnen kijken. Normaal moet ze volledig op het maanlicht vertrouwen om haar weg te vinden, maar vannacht is de maan achter de zwarte wolken verdwenen; het is pikzwart in het dorp. Als er een lichtflits boven Olivia's hoofd flitst, houdt ze haar adem in.

Ze weet nu zeker dat er iemand naar haar kijkt. Er staat een schim in het steegje tussen de twee huizen in. Elke week wordt het verhaal verteld over hoe een wezen mensen meesleurt het bos in, zoals een wolf dat zou doen. Maar Olivia ziet dat deze schim geen wild dier of monster is; ze ziet duidelijk het silhouet van een man.

Ze twijfelt geen moment. Een van de redenen dat ze zich 's nachts alleen buiten durft te begeven, is omdat ze sneller is dan wie dan ook in het dorp. Ze haalt diep adem en rent dan weg de straten door. Tot haar grote schrik zet de schim de achtervolging in. Olivia's hartslag gaat met elke stap die ze zet sneller. Omkeren en terug naar het grote landhuis van haar

ouders rennen, kan niet meer. Dit vissersdorpje is zo klein dat ze geen keus heeft dan door te blijven rennen. Ze kan de woeste zee al tegen de rotsen horen slaan. De adrenaline giert door haar lijf als ze de bliksem hoog boven zich ziet. Ze voelt de donder een paar tellen later door haar lijf rollen. Het is absoluut geen goed idee om zo dicht bij de zee te komen tijdens een heftige storm als deze. De grote golven kunnen haar de zee insleuren, de wind kan haar omver duwen en de bliksem zou haar kunnen raken. Na iedere flits probeert ze het instinct om in elkaar te duiken te negeren.

De schim blijft achter haar aanrennen. Hij is nu zo dichtbij dat ze zijn ademhaling kan horen. Er gaat een huivering over haar rug. Er is geen dorpsbewoner die haar bij kan houden, maar deze achtervolger lijkt zelfs sneller te zijn. De stormachtige zomernacht voelt opeens een stuk kouder aan. Haar gedachten gaan razendsnel. Ze kan de grote rotsen die het einde van het dorp aangeven al zien, en ze weet dat ze geen andere keuze heeft dan recht op de rotsen af te rennen. Ze is niet alleen de beste hardloopster van het dorp, maar ook de snelste klimmer. Als ze dichterbij de rotsen komt, steken ze ver boven haar uit. Dit zijn de hoogste rotsen in de omtrek. En dit is de laatste plek waar geen levend wezen zich moet bevinden tijdens zulke heftige rukwinden, regen en onweer. Maar Olivia twijfelt geen moment. Ze hoopt dat haar achtervolger terugdeinst als hij ziet dat ze aan de gevaarlijke klim begint. Het is al een uitdaging om de rotsen overdag te beklimmen, maar om dit diep in de nacht te doen, tijdens zo'n felle onweersbui, is spelen met de dood. Ze grijpt de onderste rotsen vast en trekt zich zo snel als ze kan omhoog.

De man die haar achtervolgt, blijft tot haar opluchting stilstaan. Er is nog nooit iemand deze rotsen op geklommen en

er zonder kleerscheuren van afgekomen. Ze heeft het gevoel alsof ze de hele wereld achter zich laat. De man en het dorp verdwijnen achter haar in de duisternis. Hier is ze pas echt onzichtbaar.

De rotsen voelen glibberig aan onder haar gympen. Voorzichtig schuift ze met haar voeten langs de vochtige grijze stenen. Ze zoekt haar balans om niet omvergewaaid te worden door de woeste wind. Elke keer als ze een balans heeft gevonden met haar voeten, strekt ze zich uit en probeert ze grip te krijgen op de glibberige rots boven haar. Als ze zichzelf naar boven trekt, voelt ze hoe haar armspieren zich aan moeten spannen. Maar het is het beste gevoel dat ze kent: het rekken van haar spieren tijdens het rennen of klimmen, het brandende gevoel in haar spieren en de warmte die zich in haar verspreid. Zo gaan de minuten voorbij, terwijl ze steeds hoger klimt. Olivia gaat helemaal op in de verzuring van haar spieren. Ze vindt het heerlijk om omhoog te klimmen. De klim komt voor haar gevoel veel te snel tot een einde. Ze zou dit uren vol kunnen houden. Maar zo hoog zijn de rotsen bij Piscus niet. Als ze uiteindelijk rechtop kan staan, slaakt ze een zucht van verlichting. Het uitzicht is adembenemend mooi. Olivia is zich bewust van het gevaar. Ze is zich bewust van de achtervolger onder aan de rotsen, en van de onweersbui boven haar hoofd. Maar het is precies deze vrijheid – alleen zijn, in het holst van de nacht, terwijl het stormt – die haar het gevoel geeft dat ze de wereld aankan.

In de verte licht de zee op door de bliksem. De woeste golven zijn pikzwart. Ze sluit haar ogen om de zeelucht diep in te ademen. Maar dan wordt ze opeens gegrepen door een sterke windvlaag. Olivia's voet glijdt van de rots af. Ze maakt een hoog geluid van schrik als ze ook haar andere voet voelt weg-

glijden. Vlak voordat ze naar beneden valt, kan ze zich met één hand vastgrijpen aan de rots. Haar hart slaat een slag over als ze voelt hoe de wind aan haar trekt. Ze wordt angstig heen en geweer geduwd, terwijl ze met één hand aan de rots hangt. “Wees sterk!” zegt ze tegen zichzelf, en ze ademt diep in. Vervolgens probeert ze haar balans met haar voeten weer terug te vinden. Haar hart bonst in haar keel. Het risico om van de rotsen af te glijden en naar beneden te vallen, geeft haar een adrenalineshot. Juist dit soort gevaarlijke dingen zorgen ervoor dat ze zich levend voelt. Het leven in het dorp is verschrikkelijk voor haar, maar Olivia heeft het plan om weg te lopen, ze heeft het gevoel dat haar echte leven nog niet begonnen is, dus dit is niet het moment om dood te gaan. Als er weer een rukwind tegen haar aanduwt, spant ze alle spieren in haar lichaam aan. Ze probeert steun te vinden op de glibberige rotsen, maar het gaat veel te snel. Ze voelt hoe er nog een rukwind tegen haar aan beukt, waardoor haar hand wegglijdt. Het lijkt wel alsof de storm in haar maag woedt als ze naar beneden valt. Ze gilt zo hard dat de dorpsbewoners haar gegil zeker moeten kunnen horen.

*

De druppels vallen nog steeds uit de lucht en de regen voelt ijskoud aan op haar huid. Haar schaarse zomerjurkje biedt totaal geen bedekking. Olivia’s lange, natte haren liggen doorweekt om haar heen. Ze grijpt naar haar hoofd als ze er een stekende pijn in voelt. Het duurt even voordat ze beseft wat er gebeurd is. Ze moet tijdens haar val tegen een rotsblok aan gevallen zijn.

Dan ziet ze de silhouet van de man vlak bij haar. Ze slaakt

een kreet en springt op van de grond. Als ze overeind staat, houdt ze een hand op haar borstkas, in een poging haar snelle ademhaling te kalmeren.

“Wie ben jij?” vraagt ze. “Waarom volg je me?”

Heel langzaam zet de schim een paar stappen achteruit. Olivia staat bekend om de foute beslissingen die ze neemt; ze doet vaak voordat ze denkt. En dat is precies hetzelfde als ze nu ook doet.

De man laat een verbaasd geluid horen als ze boven op hem springt en hem tegen de natte grond aanduwt. Hij is veel groter en sterker dan ze dacht, maar ze probeert haar angst te negeren en schreeuwt: “Wie ben je?! Waarom rende je achter me aan?! Geef antwoord!”

Ze probeert hem in een houdgreep te houden en zoekt in het donker naar zijn gezicht. De mannen en jongens in het dorp zijn veel kleiner en veel minder gespierd. Als ze ziet dat hij een zwarte bivakmuts op heeft, gaat er een rilling over haar rug. Mensen met goede intenties dragen geen bivakmutsen. De man heeft er alles aan gedaan om haar onzichtbaar te kunnen volgen. Zijn kleding is pikzwart, met een lichtgrijze camouflageprint eroverheen. Het is een wonder dat ze hem heeft kunnen zien in dat steegje. Olivia kijkt met ingehouden adem naar de kille grijze ogen die onder de bivakmuts vandaan komen.

“Als ik jou was, zal ik me heel snel loslaten. Je hebt geen idee met wie je te maken hebt,” gromt de man. Zijn stem klinkt dreigend en zorgt ervoor dat er nog een rilling over Olivia’s rug gaat. Dit is de eerste keer dat ze zich oprecht bang voelt voor een ander mens.

“Wie ben je en waarom achtervolg je me?” herhaalt ze. “Je dacht toch niet dat je me zomaar kan volgen? Zeg wie je bent

en waarom je hier bent.” Ze denkt even na voordat ze verdergaat. “Of ik sla deze steen tegen je hoofd.” Vervolgens grijpt ze een steen vast die met haar van de rots af naar beneden gevallen is. In haar hoofd kan ze al zien hoe ze die steen tegen zijn hoofd laat komen en hoe het bloed zich met het regenwater vermengt. Haar hand trilt bij het idee dat ze eindelijk een reden heeft om te zien hoe het zal voelen om toe te geven aan de diepe bloedlust die door haar aderen gaat.

De man verstrakt zijn spieren onder haar. Ze voelt hoe elke harde spier nog harder wordt. Het is alsof ze vergeet wie en waar ze is. De spanning in haar lichaam heeft niks meer met angst te maken.

“Vertel me wie je bent,” hijgt Olivia.

“Waarom bespring je mensen zomaar op straat?” antwoordt de man met een zware mannenstem.

Zijn buik, waar ze nog steeds op zit om hem tegen de grond gedrukt te houden, voelt als staal. Er gaan honderden gedachten door haar hoofd die haar vertellen waarom ze het niet moet doen. Maar er is er maar een die het wint. Bloed, denkt ze, ik wil bloed zien. En niemand die het me kwalijk zou nemen als ik de man aanval die me midden in de nacht achtervolgt. Voordat ze met de steen kan uithalen, tilt de man zijn hand op. Hij weert niet alleen haar klap af, maar trekt ook zijn heupen in dezelfde beweging omhoog.

Olivia begrijpt meteen wat hij wil doen. Ze zet zich schrap, zodat hij haar niet van zich af kan gooien. Ze heeft zo vaak gestoeid met haar broer dat ze goed is geworden in grondvechten. Als ze opnieuw uit wil halen met de steen, weert hij haar weer af. De man lacht achter zijn bivakmuts.

“Wat wil je met die steen doen? Een muis doden? Leg het

ding weg, meisje, straks bezeer je jezelf nog. Je hebt geen idee wat je aan het doen bent.”

Hierop beweegt Olivia opnieuw de steen richting het hoofd van de man. Ze slaat dit keer zo hard als ze kan. De man grijpt haar polsen beet en maakt vervolgens een woedend geluid.

Dan tilt hij zijn heupen met zo'n kracht op dat Olivia van hem afvliegt en tegen de rotsen aan knalt. De impact van de rotsen is zo hard dat de lucht uit haar longen wordt geduwd. De man komt woest overeind, met de steen in zijn handen. Olivia duikt in elkaar als hij met een krachtige zwaai de steen op haar afgooit. Hij komt vlak boven haar hoofd tegen de rotsen aan. Ze voelt hoe het gruis van de rotsen over haar heen valt. “Idioot!” vloekt de man. Dan pakt hij Olivia bij haar schouders beet en duwt haar tegen de rotswand aan. Ze hapt naar adem als ze voelt hoe hij haar met zijn lichaam klemzet. Ze kan geen kant op.

“Laat me gaan!” gilt ze. “Help!”

De man legt hierop zijn hand over haar mond. Dan pakt hij met zijn andere hand haar handen beet, zodat ze muurvast zit.

Olivia's hart bonkt zo hard in haar borstkas dat het pijn doet. “Olivia Dowiss, dochter van de kapitein van het grootste schip in Piscus. Haal het niet in je hoofd om ook maar op een verkeerde manier naar me te kijken. Ik kan je nek omdraaien voordat je überhaupt bedacht hebt hoe je me wilt aanvallen.”

Olivia durft zich niet te bewegen. Als ze geen antwoord geeft, buigt de man zijn gezicht dichters naar haar toe. Hij is zo dichtbij dat ze zijn ademhaling kan voelen. Ze is nog nooit eerder zo dicht bij een man geweest. Lichamelijk contact tussen een man en een vrouw is ten strengste verboden in het dorp. En dit is niet zomaar een man, dit is een man gemaakt van staal. Ze is zo geschrokken dat ze het gevoel heeft dat de ijsskoude

rotswand achter haar de moed die ze had verzameld absorbeert. Haar hele lichaam beeft door de angst. Alle bloedlust die ze had, is verdwenen als sneeuw voor de zon.

“Rustig, ik ben niet van plan om met je te vechten. Althans, niet vandaag,” zegt de man met een lage stem. Ze hoort een goedkeuring in zijn stem die ze niet kan plaatsnemen. Als hij zijn hand van haar mond haalt, is de verwarring op haar gezicht te lezen. Maar ze is te bang om hem nog een vraag te stellen. In de verboden boeken die haar broer het dorp in gesmokkeld heeft voor haar, zijn verhalen geschreven over heldinnen. Vrouwen die gevechten winnen van de sterkste mannen. Maar zo’n heldin ben ik niet, beseft ze. Ze heeft het geprobeerd, maar nu wordt ze waarschijnlijk verkracht en vermoord of het bos in gesleurd, zoals de geruchten gaan.

“Ik ben niet degene waar je bang voor moet zijn. Er zijn ergerere dingen waar je bang voor zou moeten zijn. Je wordt gezocht, Olivia Catherina Dowiss. Ga niet meer ronddwalen ’s nachts. Je bent meer in gevaar dan je denkt, meisje. Als je zo doorgaat, word je vermoord nog voordat je je diploma van het vrouwencollege kan halen.”

Olivia blijft verstijfd stilstaan, terwijl de man haar tegen de rotsen aan gedrukt houdt. Ze voelt haar ademhaling zo snel op- en neergaan dat ze het gevoel heeft dat ze stikt. Als de man zijn gewicht van zijn ene knie op zijn andere zet, voelt ze opeens een pistool onder zijn zwarte kleding tegen haar zij aan. Hij legt razendsnel zijn hand op haar mond en smoort het geluid dat eruit komt.

“Je wordt ouder, meisje, en de wereld wordt steeds gevaarlijker. Stel geen vragen, hou je gedeisd en laat jezelf niet vermoorden, voordat ik met je aan de slag kan.” Er zit een

ruwe klank in de stem van de man, waardoor de haren op Olivia's armen omhoog gaan staan.

Als hij de angst in haar gezicht ziet, laat hij haar los en doet een stap achteruit. Ze knippert met haar ogen door een pijnsteek die door haar hoofd heen gaat. Door de adrenaline die door haar heen ging, heeft ze de pijn van haar val van de rotsen amper gevoeld. De koude regendruppels vallen op haar gezicht en blote armen. Maar haar nieuwsgierigheid wint het van haar angst.

“Wat voor gevaar?” vraagt ze.

Hierop lacht de man hardop. Olivia voelt een schaamte door zich heen gaan als ze beseft dat hij haar uitlacht.

“Wat voor gevaar? Je beklimt een rots tijdens een onweersstorm die vlak boven je hoofd woedt! Als je nog iets langer wilt leven dan negentien jaar, dan ga je nooit meer 's nachts hardlopen. De volgende keer dat ik je zie, zal ik mijn wapen gebruiken om te zorgen dat je niet meer kan hardlopen. Er is hierbuiten veel meer dan een onweersstorm waar je bang voor moet zijn.”

Ze voelt de dreiging tot diep in haar ziel. Ze gelooft zijn uitleg over voor welk gevaar ze bang moet zijn absoluut niet.

“Waarom? Wat maakt het jou uit dat ik 's nachts hardloop? Wie ben je? Waar ken je mijn naam van? Ik laat me door niemand bang maken of commanderen.”

De man staart haar door zijn bivakmuts heen aan. Zijn ogen hebben zo'n harde blik dat ze onbewust haar nagels in haar handpalmen duwt.

“Dat zullen we nog weleens zien,” antwoordt hij uiteindelijk na een lange stilte. Als Olivia een reactie wil geven, draait hij zich zo snel om dat ze met haar ogen knippert. Ze blijft verstijfd staan, terwijl hij wegloopt. De grijze, harde ogen zijn op

haar netvlies gebrand. En zijn opmerking vertelt haar dat hij veel meer van plan is met haar. “Dat zullen we nog weleens zien,” herhaalt ze tegen zichzelf. En er gaat weer een rilling over haar rug.

Olivia durft pas weer adem te halen als ze in de tuin van haar ouders staat. De wilde rozen, die haar normaal gesproken een fijn gevoel geven, zien er nu griezelig uit. Hier aan de rand van het bos groeien de planten en bomen geweldig goed. In de achtertuin verbouwt haar moeder een hoop groenten en vruchten, waarvan ze normaal gesproken gaat watertanden. Maar dit keer rent ze erlangs met haar blik strak op de deur gericht. Ze wil zo vlug mogelijk naar binnen.

In de huiskamer loopt ze meteen naar de open haard. De rillingen van de angst en van de kou gaan nog steeds door haar heen. Het ijskoude regenwater druipt vanuit haar haren over haar nek en rug. En haar natte jurk zit strak tegen haar lichaam aangeplakt.

“Wat ben jij aan het doen?” hoort ze plotseling achter zich. Met grote ogen draait ze zich om. Haar hart slaat een slag over. Maar dan ziet ze haar broer in de deuropening van de gang staan. Zijn blonde haar en lichtblauwe ogen zijn een contrast bij haar lange zwarte haren en groene ogen. Matthijn en Olivia lijken totaal niet op elkaar. Matthijn houdt meer van de laptops op school dan van slapen. Het liefst is hij uren achter elkaar bezig met computerwetenschap, terwijl Olivia maar één ding wil: zoveel mogelijk in de natuur zijn. Matthijn zit dagen binnen in het mannencollege, ondanks dat hij vorig jaar al is afgestudeerd. Hij zegt dat het komt omdat het mannencollege een van de weinige plekken is waar elektriciteit is en hij zijn programmeertalen wil kunnen dromen voordat hij

naar de universiteit gaat. Maar Olivia weet dat hij dat lang geleden al kon. Hij is een genie in de computers. De enige reden dat hij nog in Piscus is, is voor Olivia. Hij wil haar niet alleen laten in het kleine, verstikkende dorpje en wacht tot ze ook afgestudeerd is.

“Je leek net een wilde stier, zoals je door de deur kwam stormen,” zegt Matthijn verwijtend. Olivia kan de vriendelijkheid en de humor door zijn verwijtende klank heen horen. De ogen van haar broer gaan van haar doorweekte vertoning naar de grote ramen waar de regendruppels tegenaan komen.

“Wat deed je buiten?” vraagt hij als Olivia geen antwoord geeft. Ze twijfelt of ze het hem wil vertellen of niet. Als Matthijn dichterbij haar toe loopt, pakt hij een wollen deken van de grote rode sofa en legt hem voorzichtig om haar schouders heen. Hierop zucht Olivia diep. De huiskamer van haar ouders is warm en knus ingericht. Er ligt een groot tapijt op de grond en er staan grote leren banken met dekens en kussens om de open haard heen. En door de vertrouwde aanwezigheid van haar broer voelt ze zich kalm worden.

“Je bloedt, wat is er gebeurd?” Olivia trekt verbaasd haar wenkbrauwen op.

“Ik bloed?” vraagt ze.

Hierop veegt Matthijn bloed van haar voorhoofd af met de mouw van zijn trui. Door de bezorgde blik die hij erbij trekt, voelt Olivia de diepe band tussen haar en haar broer.

“Als je mij niet vertelt wat je buiten deed en waarom je hoofd bloedt, dan zal ik aan pap en mam vertellen dat je vannacht bij een jongen hebt geslapen. Papa is al een paar weken op zee, maar je weet dat ik hem kan bereiken als ik dat wil,” zegt Matthijn. Zijn toon verandert, waardoor Olivia haar armen boos over elkaar heen slaat. Als hij tegen hen vertelt dat ze

er 's nachts vandoor gaat, dan trouwen haar ouders haar met een vissersjongen, nog voordat ze afgestudeerd is. En Matthijn weet hoe graag ze met haar neus in de boeken zit, dat zou hij haar nooit aandoen.

“Je bluft,” antwoordt ze. Dan laat Matthijn een flauw glimlachje zien en zegt: “Natuurlijk, maar laat me niet zo bezorgd zijn om je. Je bent ergens van geschrokken en je bloedt. Vertrouw je me niet?”

Olivia zucht diep. Hij weet altijd welke woorden hij moet gebruiken om haar over te halen.

“Je bent de enige in de wereld die ik vertrouw,” antwoordt ze. Als ze hem heeft verteld wat er is gebeurd, staan ze samen fronsend bij de open haard. Matthijn spant zijn spieren aan alsof hij bang is dat Olivia elk moment weer naar buiten kan rennen om achter die man aan te gaan.

“Ik heb mam en pap weleens horen praten over dat je in gevaar bent. Van jongs af aan lijken ze zich altijd belachelijk veel zorgen over je te maken, alsof er ieder moment iemand voor de deur kan staan. Ik geloof je honderd procent dat je achtervolgd bent. En ik denk dat het iets is waar je heel erg ver uit de buurt van moet blijven,” zegt Matthijn.

“Wat? Wat heb je nog meer gehoord?” vraagt ze.

“Ik denk niet dat het relevant is. Die medische controle die we allemaal elke maand in Piscus hebben? Ik heb ze daar weleens over horen praten. Dat als je je te snel ontwikkelt, je alleen maar meer gevaar zou lopen. Maar ik was nog heel jong en ik denk niet dat dit het gevaar is waar deze man het over had.”

Hierop slaat Olivia de deken nog strakker om zich heen. Ze kijkt Matthijn aan alsof hij haar zojuist verraden heeft.

“Waarom heb je me hier nooit iets over verteld? En waarom nu wel?”